

Verbonden of geboeid

FAMILIE: WARM BAD OF DWANGBUIS?

Misschien is het voor KPC Groep wel een valse en onnodige tegenstelling: een familiecultuur in een bedrijfsmatige organisatie. Misschien zit het familie-zijn wel zodanig in onze genen, dat we het niet kunnen missen. Misschien is het een heel belangrijke component van onze kracht... en dus een bijzonder concurrentievoordeel.

Nieuwjaarsgedachten, uitgesproken in De Speeldoos. Twijfel bij de directie over de toekomstige cultuurkoers van KPC Groep? Volgen van de tijdgeest? Persoonlijke groei of voortschrijdend inzicht van het management? Hoe dan ook: gedachten die je aan het denken zetten.

Even terug naar de periode van vóór de transformatie. Toen KPC Groep nog KPC heette en Gee Janssen de pater familias was. Met hart en ziel waren we verbonden met de organisatie en haar doelstellingen. Trots om daar te mogen werken, staande voor kwaliteit in het onderwijs. De interne cultuur was zacht en begrijpend. Misschien soms té zacht... omdat we bang waren te snijden waar nodig om de zaak gezond te houden. Maar markt en overheid wilden anders. De wind woei naar een nieuw management dat marktgericht en efficiënt wilde en moest gaan werken. Opluchting en schrik tegelijkertijd; opluchting omdat slechte zaken werden aangepakt, schrik omdat alles ineens allemaal anders moest.

De verbonden medewerkers begonnen hun eigen winkel, moesten gaan rekenen om hun targets te halen en over geld praten als ze bij de klant kwamen. En wee degene die zijn zaakjes intern niet op orde had.

We kregen collega's die een deal sloten met het management en de organisatie gebruikten om hun persoonlijke doelstellingen ten aanzien van geld, scholing en andere uitdagingen te realiseren. Zolang dat lukte bleven ze; en als ze dat niet meer konden, gingen ze.

Sommige verbonden medewerkers raakten geboeid, anderen bleven verbonden. Weer anderen moesten eraan wennen voor een organisatie te staan, maar wel een eigen bedrijfje te moeten runnen. Ze wilden het niet weten en bleven duwen aan dat grote bedrijf waarmee ze zich verbonden hadden. Weer anderen voelden zich teleurgesteld, raakten de draad kwijt, namen wraak of pleegden stiekeme sabotage door met gelijkdenkende collega's een eigen organisatietje op te bouwen.

Bij veel medewerkers ging vroeger of later de knop om; ze waren pragmatisch, zagen ook de voordelen en raakten geboeid. Soms negatief en teveel betrokken bij hun eigen voordeel, soms positief in een productieve wisselwerking tussen eigen belang en organisatiebelang.

Dat is wat je nu allemaal kunt zien.

En toch was daar steeds 'de familie' weer. Een beetje ondergedoken komt ze nog tot uiting bij trouwerijen, geboorten, begrafenissen, bij ziekte en in contacten tussen collega's als het even niet goed met iemand gaat. Het is waar: het zit in de genen, in het DNA-profiel van KPC Groep. Toch zijn we voorzichtiger geworden. Willen wij nog wel bij de familie horen? En wie is die familie eigenlijk, waar staat ze voor? Natuurlijk zijn we geïnteresseerd, geboeid en voelen we ervoor. Maar... we zijn inmiddels wel op kamers en het is niet meer hetzelfde als vroeger. Misschien is dat zo ook wel beter: op jezelf zijn en af en toe voor de gezelligheid thuis komen. En hoe leuker het thuis is, hoe vaker we komen.

REDACTIE